

SKORO NAŠE SUPERSTAR

Každou neděli večer mnozí z nás přepínají televizní program na pořad Česko hledá SuperStar a tak jste jistě zaznamenali že jednou ze semifinalistek byla soutěžící z Hovorčovic, dvojnásobná maminka Zuzana Schubertová.

Jak jste se v této soutěži ocitla?

Zcela plánovaně. Soutěž jsem sledovala už v loňském roce a moc se mi líbila. Tenkrát jsem čekala svou dcerku Emičku, a tak jsem o účasti ani nepřemýšlela. Letošní ročník jsem si ale nemohla nechat ujít. Od malička jsem vychovávána v muzikantské rodině a zpěv mám moc ráda.

Jak se dařilo skloubit maminkovskou úlohu s časovou zaneprázdněností, která SuperStar provází?

Jak se dalo vše skloubit? Asi tak, jako když se maminka od dvou dětí chce věnovat nějakému koníčku, který je nad rámec jejich mateřských povin-

ností. Rozhodně si ale nemyslím, že by mateřství mělo maminkám bránit v tom, aby se věnovaly tomu, co je baví. Konkrétně v showbusinessu je spousta úspěšných maminek - zpěvaček, hereček apod., např. Olga Šípková získala titul mistrině světa jako matka, Marie Rottrová měla nejprve dvě děti a potom se teprve začala úspěšně věnovat své profesionální kariéře atd. a určitě si o nich nemyslím, že by byly maminkami špatnými. Naopak dokáží si více užít čas se svými dětmi. Jejich osobní úspěchy se pak odrážejí i v dobré náladě a přístupu k dětem. Co se týká Superstar, vše vyžadovalo jen určitý režim. Někdy to bylo jednoduché, jindy těžší. Ale vzhledem k tomu, že mám obrovské zázemí v rodině, vše šlo hladce. Moc si toho vážím a touto cestou také děkuji jak svému manželovi, tak i svým rodičům a sestře.

Dostala jste se až do semifinále, což je velký úspěch. Jaké jste potkávala kolem sebe lidi?

Skutečně, i pro mě je to velký úspěch, kterého si moc vážím. Vzhledem k tomu, že v soutěži byla spousta zkušených zpěváků, kteří studují konzervatoř nebo mají dokonce natočené CD, mám o to větší radost, že jsem se jako neprofesionál dostala z 8500 lidí mezi posledních 50. Lidé kolem mě, tím myslím hlavně soutěžící, byli skvělí. Byla to pro mě obrovská zkušenost pro mou další kariéru.

Setkala jste se někdy s rivalitou?

Jsem ráda, že na tuto otázku mohu odpovědět „ne“. Byli jsme skvělá parta, kde rivalita neměla šanci. Samozřejmě jsme se všichni chtěli dostat co nejdále, ale až

na výjimky jsme soutěž brali jako pokus, který když nevyjde, svět se nezboří a život jde dál.

Jak na Vás působila porota?

Myslím, že od začátku semifinále měli jasno, koho chtějí vidět i ve finále.

pokračování na str. 3

VZPOMÍNKA NA ZIMU PSÍ SPŘEŽENÍ V MATEŘINCE

V měsíci únoru mrzlo až praštělo. Na zahradě naší mateřinky bylo sněhu jako na horách. Všichni jsme se těšili na úterý, kdy nás přišel navštívit musher p. Ota Janko se svým psím spřežením. Děti si mohly prohlédnout krásné samojedy - Artiku, Arnyho, Bara, Alase a malé štěně Bizinku.

V závěru setkání se všechny děti povozily na saních, tažených psím spřežením. Moc děkujeme panu Jankovi a jeho manželce Jarce za krásné dopoledne.

Daniela Strnadová, ředitelka MŠ

Obecní úřad Libeznice

Výbor pro kulturu a styk s veřejností,

**Hasičský sbor Libeznice, Zahrádkáři Libeznice,
Obec Baráčníků Libeznice, Mateřská škola Libeznice,
Skautské středisko Libeznice a Obecní policie**

zvou všechny děti na

Dětský den

který se koná v NEDĚLI 5. června 2005

od 14:00 hodin v Areálu zdraví

Na co se můžete těšit?

- soutěže pro děti i dospělé
- poutové atrakce
- ukázky hasičské činnosti
- dětské disco
- tombola
- občerstvení
- večerní táborák

**SRDEČNĚ zveme všechny děti
z blízkého i vzdálenějšího okolí.**

INFORMACE Z OBECNÍHO ÚŘADU

Vážení spoluobčané, dovolte mi, abych vás ve stručnosti informoval o některých rozhodnutích zastupitelstva a rady obce. Na svém posledním zasedání rozhodlo zastupitelstvo, že místo uschlých a postupně vykáčených stromů podél hřbitovní zdi v Hovorčovické ulici bude vysázeno stromořadí z mladých lip, což se také již uskutečnilo. Rada obce rozhodla na základě žádosti občanů a pro zvýšení bezpečnosti chodců umístit městské zábradlí na chodník před stánkem zeleniny. Po schválení záměru příslušným oddělením Policie ČR byla objednána nízká betonová svodidla se zábradlím a začátkem května byla na určené místo instalována.

V dubnu se konalo setkání s obyvateli Lánské ulice, kteří sepsali petici, požadující omezení průjezdu nákladních vozidel jejich ulicí. Bylo dohodnuto, že po sklizni bude vedena nákladní doprava k plochám určeným k výstavbě rodinných domů po kraji pole z ulice Hovorčovické,

po pozemcích určených územním plánem pro budoucí místní komunikace. Povrch bude muset být pro tento účel provizorně zpevněn na náklady všech budoucích stavebníků. Do ulic Lánské a Pražské budou se souhlasem nadřízených orgánů umístěny dopravní značky, snižující nejvyšší povolenou hmotnost projíždějících vozidel. Bohužel se nepodařilo získat souhlas obce Bořanovice k používání polní cesty směrem k Hovorčovicům.

Začátkem května jsme si také všichni připomněli 60. výročí konce 2. světové války. Za občany obce Líbeznice jsem položil kytice květin s trikolorou k památníku na náměstí i k hrobům válečných obětí na místním hřbitově. Někteří občané se sami přišli poklonit památce válečných obětí, mnozí z vlastními květinami. Jiní, jako obvykle, pouze kritizovali. Zastupitelstvo obce dokonce obdrželo velice ostrý kritický dopis, že nezorganizovalo pompéznější oslavu. Jeho adresát se zapomněl

podepsat. Nechápu, proč se styděl za svůj názor, který můžeme mít každý odlišný. Podle mého názoru to, že lidé sami přinesou květinu nebo zapálí svíčku, má větší hodnotu, než když vrchnost organizuje bombastické oslavy a lidem je to jedno. Zde bych například připomněl, že hrob Jana Palacha ve Všetatech byl vždy zahrnut květinami, i když býval vrchností trnem v oku.

Ještě bych si dovolil podotknout, že každý občan má právo (a měl by ho využívat) zúčastnit se při sestavování rozpočtu a mít připomínky, pokud má pocit, že v některé kapitole rozpočtu je peněz zbytečně moc, a že třeba chybí v rozpočtu větší částka na oslavy, což potom může zastupitelstvo vzít v úvahu. Letos nikdo takový požadavek neuplatnil. Mimo rozpočet nelze žádné akce financovat.

Přeji Vám hezké jaro, radost ze sluníčka a práce na zahrádkách, hlavně ale hodně zdraví.

Otakar Hlavín, starosta obce

NOVÉ INFORMACE V OTÁZCE DOPRAVY V LÍBEZNICÍCH

Vážení spoluobčané, byl jsem požádán redakcí Zpravodaje o další informace k otázce pokračování prací na obchvatu naší obce. V této souvislosti bych Vám rád sdělil i některá další fakta, která mohou v budoucnu dopravní situaci a hustotu dopravy v obci významně ovlivnit.

Vlastní projektové práce na výstavbě obchvatu pokračují zatím bez zpoždění. Před několika měsíci bylo vydáno Územní rozhodnutí, které již nabylo právní moci. V současné době dokončuje Ředitelství silnic a dálnic (ŘSD) pověřená projekční kancelář Pragoprojekt finální dokumentaci pro Stavební povolení, která by měla být dokončena k 30.5.05. Ihned následně k 30.6.05 budou vyhotoveny přesné Geometrické plány a po jejich dokončení již začne na konci léta ŘSD připravovat smlouvy o výkupu pozemků. K těm by mělo být přistoupeno po letním období. Vše tedy ze strany státu zatím pokračuje dle původního harmonogramu.

Smutnou skutečností je však to, že několik místních občanů - vlastníků pozemků deklarovalo již dopředu snahu výkupy pozemků brzdit a výstavbu tak blokovat. Objevují se různé zástupné argumenty, avšak tím hlavním důvodem je zpravidla výkupní cena pozemků se kterou není úplná spokojenost. Zde je však nutno

konstatovat, že cena výkupu polí pro obchvat je přesně stanovena zákonnou normou a vyhláškou Ministerstva financí a ŘSD je nemůže nijak měnit, či upravovat. Vzhledem k řadě tragických událostí a úmrtí dětí v naší obci i faktu mnoha dalších negativ způsobených tranzitní dopravou pro většinu obyvatel (hluknost, prašnost) je pro mne toto chování naprosto nepochopitelné.

Vedle problému se snahou zpožďovat výstavbu obchvatu blokováním odkupů se v posledním období objevila ještě jedna závažná komplikace. Obec Březiněves, která se nachází na katastrálním území hlavního města, prosazuje v rozporu se schválenou koncepcí rozvoje mikroregionu vlastní obchvat, který by měl odvést tranzitní dopravu z jejich obce a za hranici Prahy (tj. někde za benzinovou pumpou u Bořanovic) dopravu opět někde vrátit na původní silnici II/243. Argumentace, že by se vytvořila touto výstavbou nová silnice od Prahy do Řempa pro kamiony je zcela zavádějící a NEPRAVDIVÁ, neboť od hranice Březiněvse se již jedná o území Středočeského kraje, který jak již dříve deklaroval, žádné další finance na výstavbu silnic neuvolní, neboť je jednoduše nemá. Proto by nakonec každý takový obchvat skončil na původní silnici před Líbeznici. V souvislosti s plánovaným dokončením pražského okruhu kolem roku 2010, který by měl ústít u Březiněveské

skládky by napojení tohoto obchvatu Březiněvse znamenalo v budoucnu opětovné enormní zatížení silnice Březiněves - Líbeznice II/(243).

Realizace tohoto schizofrenního záměru by pro nás znamenala, že se na jedné straně obce postaví obchvat na I/9 za cca 400 milionů korun a o několik, let později se do obce přivede znovu nesmyslné tranzitní doprava po II/243 v intenzitě přes 15 000 vozidel denně z pražského okruhu!!! Proti těmto záměrům jsme začali od počátku velmi důrazně vystupovat a navrhuje odklonění VEŠKERÉ tranzitní dopravy od Prahy na náš obchvat, tzn. od Březiněvsi po R8 na tzv. Starou poštu a odtud po I/9 kolem Líbeznice na obchvat a dál směrem na Mělník. V této věci je ještě nutno prosadit přednostní vybudování přímého sjezdu z R8 u křižovatky na Staré poště, aby se celý úsek stal bezproblémově sjížděným. V této otázce již také proběhlo jednání za účasti všech relevantních subjektů.

V příštím čísle Zpravodaje bychom rádi pro snadnější orientaci v daných souvislostech zveřejnili mapku se způsobem komplexního a doufejme, že již jednou pro vždy systémového řešení odklonu tranzitní dopravy z mikroregionu.

*Za Petiční výbor Ol „Bezpečné Líbeznice“
Ing. Jan Vondráš*

JAK JSME SI LETOS VYŠLÁPLI...

Letošní trasa druhého jarního vejšlapu, který se konal v sobotu 16. dubna, vedla povodím Mratínského a Dražanského potoka a podél Vltavy do Mázlovic. Den byl protkáán slunečnými paprsky a pohled na probouzející se a rozkvétající přírodu po dlouhé zimě přímo vybízel k procházce a protažení našich těl. Sraz byl u kostela sv. Martina v Líbeznicích, odkud vyšlo nebo vyjelo na kolech 160 účastníků, od nemluvnat v kočárku až po zkušené seniory.

Pěší trasa vedla přes Beckov, Klíčany a Vodochody k přívozu přes Vltavu v Dole a pokračovala naučnou stezkou do Mázlovic a zúčastnilo se jí 110 chodců.

Cyklotrasa, na kterou vyjelo 50 účastníků, byla vedena přes Bořanovice, Březiněves, po nezna-

čeném mostě přes dálnici do Zdib a Dolních Chaběr, kde jsme opustili povodí Mratínského potoka a podle Dražanského potoka romantickým Dražanským údolím s mlynem, brody přes potok a s přenášáním kol trasa pokračovala k jeho soutoku s Vltavou. Zde se nachází přírodní rezervace zámky - Troja s his-

torickým hradištěm, skalami porostlými chráněnou květenou a o kousek dál pozůstatky první české továrny na dynamit patřící A. B. Nobelovi. Kolem Vltavy vedla trasa po mezinárodní cyklostezce Balt - Jadran podél přívozu v Klecánkách s příjemným posezením a občerstvením do Husince, Větrušic, přívozu v Dole a do Mázlovic, kde jsme se sešli s účastníky Mázlovické šlápoty, kteří již měli za sebou 10 km chůze. Cyklisté najeli 25 km.

V Mázlovicích se konal bohatý program pro děti i dospělé, jako např. ruční stloukání másla, dětské divadélko, k poslechu nám hrála country kapela a zájemci mohli využít stánky s občerstvením a malovanými perníčky nebo se venovat prohlídce muzea másla. Všem se tady moc líbilo a navíc výborně chutnalo, hlavně posolený měkký chléb s čerstvým máslem.

RESTAURACE „U KOUZELNÍKA“ V NOVÉM

Jistě jste si všimli, že Restaurace U kouzelníka prošla za pouhý měsíc (!) rozsáhlou rekonstrukcí a z příložených fotografií nelze než konstatovat, že jí to v novém hávu opravdu sluší. Toto všechno je dílem nového nájemce Tomáše Kuchynky z Velkého Přítočna, který rekonstrukcí úplně změnil ráz těchto prostor, na které jsme byli léta zvyklí v jejich původní podobě. Od 8. dubna již můžeme navštěvovat interiér nový. Připomeňme jen, že částečná změna interiéru již proběhla před dvěma lety, ale v menším rozsahu.

„Touto rekonstrukcí jsem chtěl vytvořit takové prostředí, jaké v Líbezních nebylo“, odpovídá pan Kuchynka na dotaz, proč takovou rozsáhlou rekonstrukci provedl a dodává „díky této změně došlo k rozšíření kapacity na 84 míst, což je ideální pro uspořádávání svatebních hostin, promočních oslav,

tanečních zábav a jiných společenských akcí“.

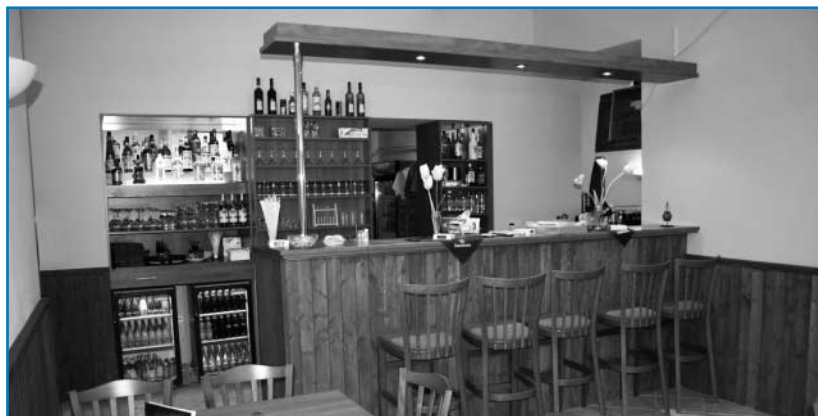
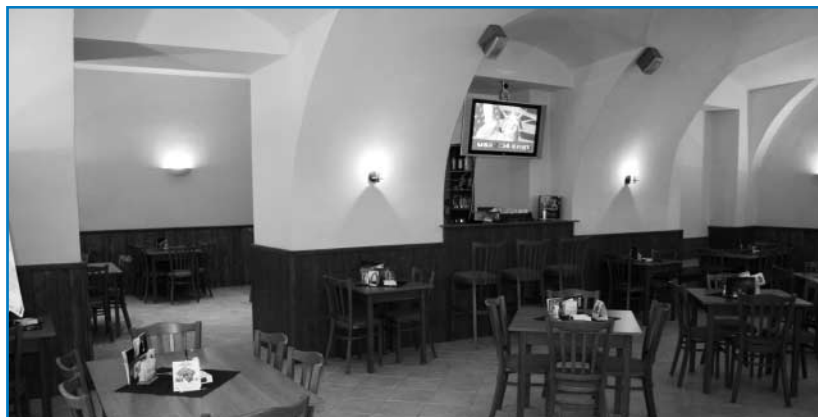
Došlo také k rozšíření nabídky jídel, která sahá od bezmasých, přes kuřecí, vepřové, hovězí až po ryby a zvěřinu. Novinkou je také nabídka hotových jídel pro důchodce za příznivé ceny od 49 do 55 Kč, která jistě potěší nejednoho z dříve narozených našich spoluobčanů.

V budoucnu se také uvažuje o venkovní letní zahrádce s pultem a točenou zmrzlinou za lákavé ceny.

Prodej točené limonády je tak již pouhou třešničkou na dortu všech těchto změn a novinek, se kterými se při návštěvě Restaurace U kouzelníka můžete setkat.

Nezbývá nám tedy než vás srdečně pozvat do nově otevřené Restaurace U kouzelníka a popřát dobrou chuť.

Lída Žemberyová a Radek Kraus

Cíl pochodu byl v restauraci Vila v Bašti, kam jsme došli přes Klíčany. Všichni účastníci obdrželi pamětní diplom, Tatrunku a malou pozornost. Na terase restaurace jsme vychutnávali zbytek povedeného dne a se slábnoucími slunečními paprsky jsme se rozcházeli do svých domovů. Letošní vejšlap byl pořádán ve spolu-

práci s Obecním úřadem v Máslovicích a za úspěšnou akci patří také dík ZO ČSZ Líbeznice, knihovně Líbeznice a Třeboradice, Přátelům místní historie a všem sponzorům.

Pro účastníky a další, kterým tentokrát účast nevyšla, jsou tyto akce inspirující výzvou k samostatným výletům do přírody a málo známých míst našeho regionu.

Veškeré informace a fotografie z vejšlapů naleznete na www.pochod.unas.cz nebo v Obecní knihovně Líbeznice. Další, tentokrát Svatováclavský vejšlap na kole i pěšky se uskuteční 28. září 2005. Jste opět všichni srdečně zváni.

Miroslav Krbec, Sokol Líbeznice

SKORO... pokrač. ze strany 1

Deník Blesk přinesl vyjádření, že jste odmítla zkusit tzv. druhou šanci, díky které byste se třeba dostala až do finále, jak je to doopravdy?

Článek v Blesku snad ani nemá cenu komentovat. Myslím, že jsem poprvé na vlastní kůži poznala, co je to bulvární novinář. Ve skutečnosti vůbec nejsem uražená, jak bylo napsáno. Nemám to v povaze, jsem veselá holka, která se na všem snaží hledat to pozitivní. Druhou šanci jsem jednoduše nevyužila z toho důvodu, že mi to jako „druhá šance“ příliš nepřipadalo. Pokud se porotě nelíbí Váš první přednes určité písně a vy ji musíte zazpívat znovu, k tomu být stejně oblečená a nalíčená, pak přece porota nemůže najednou změnit názor a postat Vás do finále?! V případě, že bych se porotě mohla ukázat také v jiném světle, určitě bych do toho šla. Takhle jsem raději místo 3 dnů v hotelu zůstala s manželem a dětmi.

Máte ve finalistech nějakého svého favorita a kdo je to?

Ve finále je více dobrých zpěváků. Je mi moc milá Klára Zaňková. I když se spekuluje o tom, že by druhý ročník mohl vyhrát kluk.

První ročník SuperStar vyhrála Aneta Langerová, byla jste tímto výsledkem překvapená?

Nebyla. Moc jsem jí to přála. Tenkrát mi byla moc sympatická.

Jaký máte názor na pořady tohoto druhu, nepřipadají vám pouze jako show pro diváky u televize?

Asi z části ano, ale myslím si, že je to dobře. Pořady tohoto druhu tu nikdy předtím nebyly a myslím, že diváky baví nechat se zatahnout do děje a ovlivňovat výsledek svými hlasy. I mě tento druh zábavy trochu chytí. Také je dobře že ten, koho si lidé zvolí, se pak hůře kritizuje.

Ted' trochu z jiného soudku. Bydlíte v Hovorčovicích odmlíčka?

Nebydlím. Přistěhovali jsme se sem s manželem před třemi lety a jsem tomu moc ráda. Máme tu malý domeček se zahrádkou, což je pro děti ideální.

V Hovorčovicích bydlíte v „Central Groupu“, jste komunitou sami pro sebe nezávislou na starousedlících, nebo už se pozvolna integrujete do Hovorčovic?

Jsmo sice taková obec v obci, ale řekla bych, že v řadách nově přistěhovaných lidí je spousta iniciativy se zapojit o vybudování infrastruktury, která v Hovorčovicích trochu chybí. A je to škoda. Ráda

bych, aby mé děti chodily do školy i do školky právě zde, protože jediné tak se stanou součástí místa, kde bydlí a najdou si tu své kamarády. Jsme malá obec, takže poštu, samoobsluhu, lékaře apod. musíme využívat někde

jinde. Koneckonců i zájem o rozhovor do zpravodaje vyšel jen ze strany Líbeznice. Moc Vám za to děkuji. Je to milé.

Jaká je Vaše profese?

Než jsem nastoupila na mateřskou dovolenou pracovala v jedné velké mezinárodní reklamní agentuře jako manažerka. Měla jsem na starosti natáčení TV spotů, rádio spotů, a veškerou tištěnou reklamu pro naše klienty. Byla to práce zajímavá, ale velmi zodpovědná a časově náročná. Zkrátka ideální pro svobodného člověka. Pro mě je ale nyní prioritou má rodina, takže volné zaměstnání – jako je zpěv – by bylo super!

Jezdíte do Líbeznice a máte tam nějaké kamarády?

Jezdím do Líbeznice velice často. Jednak tam mají mé děti paní doktorku a jednak tam jezdím do místního zahradnictví. Miluji totiž kyticky a vše okolo zahrádky. V tomto jarním období je to pro mě přímo ráj. Kamarádku v Líbeznicích také mám. Shodou okolností také maminku od dětí.

Jaké máte plány do budoucna?

V současné době zakládám skupinu se svou sestrou Evou, která již 6 let profesionálně zpívá se skupinou PUSŠY. Vydala již 2 CD a má zkušenosti i s programy pro děti, pro které také vydala audio kazetu plnou milých písniček. Nyní připravujeme společný singl a pokud vše půjde hladce, snad by mohlo na podzim nebo koncem roku vyjít naše první CD. Moc se na tuto spolupráci těším, protože spolu skvěle vycházíme, a to nejen po pracovní stránce, ale i v soukromí.

Co byste vzkázala čtenářům Líbeznického zpravodaje?

Moc vás všechny zdravím a těším se, že se uvidíme na některém z mých vystoupení a společně si zazpíváme. Za chvíli tu máme léto, tak přeji hodně radosti a sluníčka...

Díky za rozhovor, Radek Kraus.

KRONIKY VYPRAVUJÍ

K trestnímu soudu v Praze bývají v pondělí do věznic voděni zmodřinovaní posvícenští rváči. Jsou přivázeni v drožkách z nádraží za náležitě ozbrojeného doprovodu, jinoši pořezení a pobodaní a přebírá je lékař vězeňské nemocnice. Nejpočetnější posvícení měli v Líbeznicih. Tam odtud přivezli mladíka, z něhož visely nejen cáry obleku, nýbrž i cáry zubů./r. 1925/. Před 40-80 lety se snad žádná

muzika /taneční zábava/ neobešla bez prance, ale šenkýř Tišnovský v čísle 44 uměl se zbavit rváčů, jednou taky popadl chlapa, jež se pral v šenkovně a vyhodil ho oknem ven, dareba ten dopadl na brány. Před hostincem bývala tehdy prohlubeň, v níž stávaly hospodářské stroje. Jindy hostinský vhodil rváče do chlívka.

/Líbeznická kronika VI., kronikář B. Zadák/

OHNIVÝ PES

Většina měst, hradů, zámků, ale i vesnic má svou tajuplnou bytost. Ani Líbeznice nejsou pozadu. U nás se totiž zjevuje Ohnivý pes. Za jakých podmínek se s ním můžeme setkat? Není to tak jednoduché, pokud nejsme malé, zlobivé děti, ale při trošičce štěstí, možná. Běhá večer po vsi a straší malé neposlušky, které se opozdily s návratem domů.

/Hana Závorková, Obecní knihovna Líbeznice/

ZPRÁVY OD SKAUTŮ

SVOJSÍKŮV ZÁVOD

V sobotu 21. 5. se konalo okresní kolo Svojsíkova závodu v Jirnech. Je to závod šestičlenných hlídek skautů a skautek, který se koná každé 2 roky. Závodí se v základních skautských znalostech jako např. orientace podle mapy, poznávání rostlin a stromů, rozdělování ohně a dalších disciplínách. Za naše středisko se ho zúčastnila družina skautek - Želvaj nbr a získali 3. místo. Moc jim Blahopřejeme.

Vedení skautského střediska Líbeznice

PROSBA

Dětský divadelní soubor hledá touto cestou prostory pro zkušebnu a sklad kostýmů a rekvizit. **PROSÍME MOC POMOZTE, JSME V ZOUFALÉ SITUACI.**

Obracejte se prosím na vedoucí souboru Alenu Českovou, telefon 606 879 582.

LÍPA – STROM NAŠEHO NÁRODA

V moderní civilizaci je lípa majetkem všech, kteří milují přírodu. Lípy jsou jedinečné tím, že udivují svou vůni, která přiláká roje včel, které tu vůni přenášejí do úlů, z kterých člověk získává léčivý lipový med. Lípa má schopnost podat vysoce dramatické pomíjivé okamžiky z přírodního scénáře. Spisovatelé v tichém sledování koloběhu přírody a jejich zákonů vyprávějí o lípě jako o suverenitě, hrdosti a svobodě v našem životě. Jsou to příběhy posilující etiku člověka a jsou prodchnuty zanícením pro zdravou přírodu.

Mezi historickými památkami v naší zemi patří lípě místo zvláště významné. Ptáme se, jak byly sázeny lípy v Líbeznicih. Před sto lety přijel v kočáře šlechtic Nostic ze zámku v Měšicích na místo sázení. Ředitel školy se žáky vyhloubil pro lípy díry a místní kněz pokropil každou lípu svčnou vodou. Poutavost a cena těchto vzácných památek je důvodem věnovat jim patřičnou péči k jejich zachování, aby sblížovaly pokolení v jejich dlouhém historickém vývoji. Lípy vtiskují estetické působení a mají dosah a smysl v oblasti kulturní politiky.

Milan Korejs

PODNIKATELÉ, CHCETE INZEROVAT V LÍBEZNICKÉM ZPRAVODAJI?

Není nic jednoduššího, než zavolat na telefonní číslo 283 981 142, 603 268 076 nebo poslat e-mail na adresu rkraus@volny.cz a inzerát si objednat. Přijímáme nejen hotová data ve formátu tiskové PDF, EPS s textem v křivkách nebo JPG, ale také inzerát vytvoříme podle vašich požadavků. Zde jsou ceny za uveřejnění inzerátu: do 25 cm² - 250 Kč, do 50 cm² - 500 Kč, do 100 cm² - 800 Kč, do 150 cm² - 1200 Kč, do 300 cm² - 2000 Kč. Rozměry budou upraveny po dohodě se zadavatelem dle potřeby vydání. Cena za vytvoření inzerátu se pohybuje od 250 Kč do 1000 Kč bez DPH podle náročnosti zadání a cena za vytvoření bude fakturována grafickým studiem, které inzerát vytvořilo. VKSV

TRuhlářství ČERVENKA ZIMNÍ ZAHRADY zákaznický servis zdarma areál VÚK Panenské Břežany 50, 250 70 Odolena Voda http://www.plastovaokna.net e-mail: info@plastovaokna.net	tel./fax: 283 970 611 mobil: 608 807 873 608 240 808 výroba, montáž, demontáž, zednické začistiění, okenní doplňky ROPLASTO KLENENÍ PROSTŘEDÍ A VÝSTŘEŽNÍ
--	---

Nabízíme k prodeji krásný pozemek na RD, 3 051 m², IS do 11/05 v ceně pozemku. PV Zlonín Cena 999 Kč/m².

Pozemek až 20 000m², Kostelec nad Labem, super investice, IS v okolí. Cena dohodu.

Pozemek 31 437m² ke komerčnímu účelům, Brandýs nad Labem, cena 330Kč/m².

PRODÁME I VAŠI NEMOVITOST!
 222 135 222, 604 703 256
 praha@real.cz • www.real.cz

INZERCE

HOTOVOSTNÍ PŮJČKY

**PRO ZAMĚSTNANCE,
OSVČ - PODNIKATELE,
STAROBNÍ I INVALIDNÍ
DŮCHODCE**

**Minimální příjem 5500 Kč,
věk 18-75 roků**

**Možnost i pro občany
Slovenské republiky**

VYŘÍZENÍ ZDARMA!!

Tel. 606 686 784, 224 009 569

INTERNET

NEOMEZENÉ VYSOKORYCHLOSTNÍ PŘIPOJENÍ OD 99 KORUN MĚSÍČNĚ

NYNÍ I VE VAŠEM MĚSTĚ

VYUŽIJTE OMEZENOU SUPER NABÍDKU!!!

- ČASOVÉ A DATOVÉ NEOMEZENÁ LINKA
- STÁLÉ SPOJENÍ 24 HODIN DENNĚ, ŽÁDNÉ TELEFONNÍ POPLATKY!
- VYSOKÁ RYCHLOST PŘIPOJENÍ, VÝHODNÉ CENY PRO FIRMY
- DOTOVANÉ CENY ZAŘÍZENÍ, BEZ AKTIVAČNÍHO POPLATKU*
- AKTUÁLNÍ INFORMACE NA STRÁNKÁCH WWW.MYWEB.CZ
- VÍCE INFORMACÍ NA NAŠÍ TELEFONICKÉ Lince

**ZDARMA
3 MĚSÍCE
PROVOZU****

776 856 664

* PŘI PODPISU SMLOUVY NA 24 MĚSÍCŮ, ** PŘI PŘECHODU OD KONKURENČNÍHO POSKYTOVATELE, AGREGACE LINEK 1:1 - 1:50, VÍCE NA WWW.MYWEB.CZ

Rotkirchen 1945

Příloha Líbeznického zpravodaje k příležitosti 60 výročí konce druhé světové války

ROTKIRCHEN 1945 - mladí nebudou vědět, co tento nápis znamená, ale dříve narození si jistě vzpomenou, že názvem Rot Kirchen (Červený kostel) pojmenovali Němci Líbeznice za II. světové války.

Byl květen 1945, ve vzduchu visel konec Hitlerovy tisícileté Velkoněmecké říše - Rudá armáda již byla na Moravě, západní spojenci v Německu. Jen my jsme nevěděli, jak přežijeme přechod fronty a jak pro nás 2. světová válka skončí. Východní německou frontu držel Maršál Schörner, který měl v českých zemích ještě přes jeden milion vojáků.

Začátkem května byla v Líbeznících v č.p. 142 (Stará škola) umístěna německá vojenská posádka, údajně až o 440 mužích, dobře ozbrojena, která měla v ulicích až 25 nákladních aut.

Signál k Pražskému povstání vyšel 5. května po 12 hodině, po žádosti o pomoc spojeneckým vojskům, žádosti o pomoc české policii, četnictvu a vládnímu vojsku na obranu rozhlasu: „Němci tady vraždí české lidi“. Vědělo se, že Němci popravují „nepřátele říše“ po soudních fraškách pomocí jejich zákonů, ale takto otevřeně to nikdy před tím nebylo řečeno. Při poslechu těchto slov z rádia a vědomí, že s tím nemohu nic udělat, jsem cítil velkou bezmoc.

V Líbeznících v tu dobu na četnické stanici u Pelců (dnešní Pension Dominictalhof) bylo 9 četníků, ale nešli nikam bojovat, převlékli se do civilu a prohlásili, že mají dovolenou. Jedině velitel Kovanda a strážmistr Roun se později nabízel tehdejšímu ilegálnímu Národnímu výboru, že by zajišťovali v obci pořádkovou službu. K nám do bytu přišla sousedka a řekla, že v pakoměřické cihelně si lidé rozebírají zbraně. To už mne nikdo neudržel a přes zákaz matky jsem na kole vyrazil k cihelně. Když jsem dojížděl, zaslechl jsem za sebou od Líbeznice přijíždět motocykl. Hned jsem věděl, že za mnou jsou Němci. V té době nikdo jiný motorku neměl. Když zastavila u schodů do obytného domu cihelny, vyšel ze dveří tehdejší správce pan Pěkný a s loveckou puškou mířil na důstojníka. Ten bez rozmyšlení odepnul opasek s pistolí a vzdal se. Brzy na to dorazila 2 auta hasičů z pražské Avie, kteří vždy v době náletů měli stanoviště v pakoměřické cihelně. Ti přestříhli vojenský telefon, který vedl po sloupech elektrického vedení.

V pecích cihelny byly naskládány bedny s puškami, samopaly, pancéřovými pěstmi a náboji. Bylo mi 16 let a nějakou zbraň jsem chtěl, na druhé straně jsem se bál, aby mi někdo nevynadal, že připravuji o zbraň dospělé chlapy - vojáky. Takže jsem uslyšel různé výroky „kluku, co tady děláš? Běž domů“. Ale zase druzí, co mne znali, říkali: „Němci ti zabili tátu, tak jich musíš zlikvidovat aspoň deset!“ Vyřešil jsem to tak, že jsem si našel německou armádní pistolí P-38 ráže 9 mm se dvěma zásobníky a 300 náboji.

V cihelně byl hrozný zmatek a dodnes se divím, že tam nedošlo k žádnému zranění, jelikož každý chtěl svou zbraň a hned si ji i vyzkoušet. Starší muži chtěli převážně jen pušky a říkali „jednou zarepetují a kuli mám v hlavni a střelu jistou“. Se samopaly se to už muselo trochu umět - jednou nebyl řádně založený zásobník, jindy byl špatně domáčkнутý přepínač na jednotlivé rány nebo dávku, a potřetí nebyl natažen závěr, aby první střela byla v hlavni. Samopaly se vlastně začaly používat až ve II. světové válce, takže je nikdo ze sousedů dobře neznal. Nejhorší však byly pancéřové pěsti. Těch se každý bál - vědělo se, že z nich při odpálení dozadu šlehá několika-metrový plamen a v okolních obcích došlo ke zranění. Pěště byly v nízkých plochých bednách po 4 kusech a v přihrádce byly lesklé kovové válečky - miny. Dva kusy do hlavičky a plechové stavěcí hledi na 50 a 100 metrů. Špatně to také vypadalo s německými „vajíčky“, to byly útočné a ruční granáty. Každý se bál, aby mu granát neexplodoval v ruce, tak ho ani řádně neodjistil a hodil. Takže v hlíně cihelny bylo naházeno mnoho různě odjistěných, avšak nevybuchlých granátů. Samopaly byly po 8 kusech s municí připraveny v plechových bednách s padákem k zásobování obklíčených jednotek.

Řada občanů z okolních obcí si odnesla zbraně. Dobře byla od nás vyzbrojena celá letňanská Avie.

Desítka nákladních aut odvezla zbraně do bojující Prahy.

V Líbeznících bylo v té době také asi 160 zajatců Rudé armády. Byli umístěni ve stodole u „Sirotků“, to je dnes za objektem Domu služeb. Němci byli denně voděni na výkopové práce na Beckov, kde byly sklady benzínu a střeliva. Ze zajatců se při povstání do zbraně přihlásilo asi 60, většinou Rusů a Ukrajinců. Pravdou je, že většina byla podvyživená a mnoho z nich mělo úplavici. Také je pravdou, že někteří se v cihelně napili jakéhosi metylalkoholu, nejdříve oslepli a pak v křečích zemřeli. Ale ti, kteří byli ve zbraní, tak pro nás byli vzorem statečnosti. U barikády na Zdižské ulici jsme nejvíce obdivovali asi 26 letého Vasilu Osirova pro jeho nebojácnost. Já jsem si oblíbil 23 letého studenta Borise Alexandroviče Žernoklujeva z Tuly, ulica Maxima Gorkého 183, který znal dějiny husitského hnutí a zemí Koruny České. Chutnaly mu makové buchty. Když jsem se jej ptal, jak se těší domů a co bude dělat po válce, tak smutně pokýval hlavou a řekl: „Sud bůdět!“ Stalin byl nekompromisní a všechny zajatce, kteří se vzdali, považoval za zrádce. Ve své naivitě jsem později napsal několik dopisů na tuto adresu, ale odpovědi jsem se nikdy nedočkal.

V Líbeznících bylo v té době asi 6 důstojníků v záloze, nikdo se však do zbraně nehlásil. Existoval ilegální Národní výbor, jehož předseda - učitel Josef Chocenský požádal pana Jana Vondráše, inspektora finanční stráže, aby se ujal obrany. Ten pak jmenoval velitele jednot-

livých úseků. O aktivitě pana Pěkného v cihelně jsem již psal. To byl úsek č. 1 a přístup do obce od Prahy. Zde byl uznávanou autoritou ruský legionář, rotmistr Jindřich Sehnal. Úsek č. 2 - Zdibská ulice a okolí, měl na starosti velitel Josefa Böhlm.

Severní část obce k Mělníku a do Měšic k nádraží zajišťoval zvěrolékař Jan Fiala. Západní část obce k Beckou hlídali líbezniční hasiči.

Nevím, kdo mne přesvědčil, že když mám pistoli, musím se jít přihlásit k veliteli. Pan Vondráš měl svůj „hlavní stan“ v tehdejší obecní knihovně (dnes Auto-moto Kostecký), menší místnost vlevo.

Když jsem se mu hlásil do zbraně, tak se mě nejdříve zeptal, jestli matka ví, že běhám s pistolí. Stále se usmíval, což se mi nelíbilo. Zdálo se mi, že mne nebere „patričně vážně“. Aby mne uklidnil řekl, že budu dělat spojku, a až bude potřeba, že pro mne vzkáže, a abych se zbytečně nikam nehrnul, aby matka, když přijela o otce, nepřišla ještě o mne. Později jsem ocenil, jak laskavě se mnou jednal. Pak už se hrnula jedna událost za druhou. Nutno říci, že povstání bylo živelné a každý většinou dělal, co uznal sám za vhodné. Nejhorší byla neinformovanost a různé fámy, které díky tomu vznikaly. Připomínám, že v té době bylo rádio nebo telefon velký luxus. Takže hned v sobotu 6. 5. odpoledne prý volaly Měšice o pomoc, že tam přijel vlak Němců SS a postupuje po cukrovarské vlečce do Líbeznic. Tak jsme naskákali do nákladních německých

vozů a jeli jsme do Měšic. Nebyla to žádná legrace, protože v té době jen málokdo uměl jezdit v obci automobilem, tak jsme se na korbě víc váleli než stáli. Když jsme pod hornou v Měšicích vystoupili, ležel jeden mrtvý německý voják v příkopu a ostatní prý jsou v Měšicích a postupují bažantnicí směrem k Hořovicům. Po

krátké poradě bylo dohodnuto, že pan František Jiskra, který uměl německy, půjde vyjednávat s Němci, aby složili zbraně a já jsem dostal prut s bílým kapesníkem jako parlamentář. Vylezli jsme na pole a šli osením proti Němcům. Jasně jsme viděli německé přílby, maskované větvíčkami, německé maskovací stanové dílce, samopaly. Zuřivě jsem mával bílým praporkem a oba jsme čekali, kdy se po nás začne střílet, ale Němci vyšli proti nám z lesa a ukázalo se, že jsou to naši ruští zajatci, kteří tam přijeli o něco dříve. V tu dobu stále přšelo, tak se hodně nosily německé maskovací dílce. Přijeli jsme z Měšic na náměstí v Líbeznicích, kde tehdy nebyl park a tráva jako nyní. Náměstí bylo plné ozbrojených mužů a najednou slyšíme výstřely z pistole. Od Mělníka jel německý motocykl, důstojník

v lodičce vytáhl pistoli a střílel do země. Celé náměstí řvalo „HALT“. Až když motorka dojela nahoru a chtěla uhnout ke Zdibům, začala od nás všeobecná střelba. Motorka najela přímo na dveře hostince „U sv. Martina“, důstojník z lodičky hbitým skokem přiskočil ke klice dveří, zmizel v domě a zamkl se. Kulomet z oken věže kostela pálil dávky do svíjejícího se těla řidiče, až se země kolem vařila. Poprvé jsem z několika kroků viděl krutost a nesmyslnost války a nikdy na to nezapomenu. Z motorky zbyl v několika vteřinách zdeformovaný a střelbou proděravělý kus plechu. Za křiku „heraus!“ jsme začali obkličovat dům, ale důstojník byl zkušený, odemkl dveře, vystrčil bílý kapesník a nechal se odvést do školy k Němcům. Pravděpodobně krvácel z jediného zásahu na pravém boku, ale šel úplně lehce. Zdálo se mi to zcela nespravedlivé, proti tomu, jak skončil jeho řidič. Jen jsem přešel z náměstí do ulice Karla Hynka Máchy, kde jsem tehdy bydlel. Od cihelny bylo slyšet několik výstřelů a směrem od Prahy prolétla kolem valníku přes silnici po chodníku německá motorka s uraženým kolem lodičky a zůstala stát před domem Blažejových čp. 168. Když skončila střelba, byli řidič s vojákem na zadním sedadle mrtví, ale v lodičce seděl německý voják, tak asi 16-17 let a oháněl se dykou z Hitlerjungend (měla na sobě hákový kříž) a řval „Tschechische Ksindel“. Také byl odveden do školy. Zřejmě Němci pomocí motospojek hledali mezi sebou spojení. V neděli 7. 5. v noci

bylo voláno z Baště, že jejich obcí začala projíždět ozbrojená kolona povozů, která se nechce vzdát. Kolona byla po přestřelce odzbrojena, zbraně byly předány do Baště, koně a povozy zůstaly v obci.

Viděl jsem asi 20 německých vojáků, kteří byli odvedeni na hřbitovní zahradu vpravo od schodů a po osobní prohlídce předání

do školy. V neděli ráno byla slyšet střelba u Bořanovic, kde Němci útočili na Pivovar, ale byli odraženi. Střelba byla slyšet také ze Sedlce a Beckova, který nazpět obsadili Němci. Až druhý den jsme se dozvěděli, jak bestiálně Němci v Sedlci vraždili.

V pondělí 7. 5. v 5. hodin ráno přišel na Zdibskou ulici starosta obce p. Blažej a řekl, že od Mělníka přijede 2 500 Němců SS s tanky a děly, a že bylo dáno ultimátum všem obcím, aby odstranily barikády, jinak BUDOU VYPÁLENY A VYVRAŽDĚNY. Byli jsme zklamáni, ale odstranili jsme žebřík u transformátoru, který tam byl jako překážka. V noci byli vzbuzeni autodopravci v obci p. Syrový a p. Endál, aby odvezli naše ozbrojence do Prahy,

Rudoarmějci v Líbeznicích v roce 1945

kam odešel i náš ilegální Národní výbor. Předseda, učitel pan Václav Chocenský v čele ozbrojených ruských zajatců padl při bojích na barikádách.

Němci, jak bylo původně avizováno, nepřijeli, byla to opět fáma. Obrany se v obci ujal nadporučík Eduard Frank, který poslal Františka Plicku ku Praze na motorce, aby vrátil naše obránce domů. Při vzniklé panice řada lidí naházela pušky do rybníka (nyní park za obecním úřadem). 7. 5. po ránu k nám přišla paní ze Sedlece, která vzrušeně vyprávěla o zavraždění 12 sedleckých občanů Němci a na Beckově, že jsou další mrtví. Padl tam i pan Jan Vařečka z Hovorčovic, který jezdil jako řidič nákladního vozu u fy. Bratří Bradáčové (dnes Veltechna), kde jsem se tehdy učil a zmíněného jsem osobně znal. S ním padlo několik mužů z Čakovice, kteří tam přijeli pro benzin a munici.

Byla vyslána hlídka: Václav Zika velitel, Oldřich Bednář, Karel Turek, Jaroslav Svoboda, Tkáč (ze Sedlece), aby zjistila, co se děje. Posléze přichází pan Svoboda a hlásí, že v Sedlci jsou obrněné vozy a nelze je prohlédnout. Náhle začaly od Zdib najíždět na nynější Zdibskou ulici polopásové obrněné vozy. By jsem v té době za tehdejším vysokým zděným transformátorem, odkud byl dobrý výhled na silnici ke Zdibům. Náhle se ozvala strašná rána a sypaly se na mne úlomky dřeva, kamení a smetí. Jednalo se o výbuch granátu z kanónku obrněného vozu, který stál na okraji v místech, nazývaných Kaštany (původně zde rostla kaštanová alej) a dělal tak cestu prvnímu obrněnci, který byl již u prvního mostu. Zasažen byl vlečák nákladního auta, který jsme tam dali místo dřevěného žebříáku. Měl jsem velké štěstí, že mne nezasáhla nějaká střepina z granátu, ale jen třísky z prken vlečáku. Německý polopás se dostal až na první most na Zdibské silnici, náhle však začal couvat a bylo vidět, že se chtěl otočit, ale převrátil se na bok a motor zhasl. Hloubka tehdejšího příkopu u mostu byla 3 metry a polopás by se jistě převrátil pásy vzhůru, ale rostla tam silná švestka o průměru kmene cca 60 cm, tento kmen zachytil pancéřový kryt obrněnce a tím pádem skončil na boku. Z korby vypadli tři Němci, dva zůstali ležet ranění a jeden podběhl most na druhou stranu a levým příkopem utekl do Kaštan. Po zastavení palby přibíháme v pohotovosti k obrněnci a zjišťujeme, že řidič polopásu je mrtev a zaklíněn nohavicemi do sedačky. První Němec, asi 17 letý (pravděpodobně z Hitlerjungend) raněný voják do břicha, nařká:

“Oh, mein Mutter“, druhý je asi 28 letý, a dívá se na nás drze a vztekle na svého nařikajícího kolegu. Dali jsme jej na stanové dílce a odnesli na hřbitovní zahradu, kde jej ošetřil německý lékař ze školy.

Byla to pro nás velká sláva. Získali jsme pancéřový polopás. Kanónek byl bohužel poškozený a nedal se používat, ale zůstal tam funkční těžký kulomet, který byl v pořádku.

Horší bylo, když jsme se dozvěděli, co stalo v Sedleci. Němci se

Barikáda za křižovatkou směrem na Hovorčovice.

nemohli smířit s tím, že Beckov, kde mělo být údajně až 100 vagonů benzínu a munice, byl v našich rukou. Tak již v neděli odpoledne přijeli do Sedlce od Klecan a Klíčan. Četa od Klíčan se zmocnila Beckova a Němci z Klecan začali vytahovat a vraždit ze sklepů občany, kteří se tam schovali. Nestačilo jim „jenom“ je zastřelit, ale museli je zohavit. Uřezali jim nosy, uši, bodali je do obličejů, vypíchali oči, stříleli je střelami „dum, dum“, které byly mezinárodně zakázány a zanechávaly v tělech obětí černé skvrny. Mezi zastřelenými byla i starší žena. Německá armáda měla na otevírání konzerv velké zavírací nože s velkou v průměru 6 mm silnou jehlu s háčkem. Tyto nože s největší pravděpodobností byly použity k zohavování mrtvol. Tak takoveto komando se připravovalo na tažení do Líbeznic. Jak již bylo uvedeno byla v pondělí vyslána hlídka, aby zjistila, co se v Sedleci stalo. Z celé hlídky se s obrovským štěstím vrátil jen velitel p. Václav Zika, který měl na sobě prostřílené dlouhé manšestrové kalhoty, ale zraněn nebyl. Němci je zřejmě dalekohledy sledovali a zjistili, že část hlídky se ukryla pod druhý most v Kaštanech. Když najížděli obrněnci na obec, tak hlídku zajali a na místě popravili. Všichni měli průstřel pod bradou směrem k mozku. Byli to občané: Karel Turek, Oldřich Bednář a Tkáč (ze Sedlece). Donedávna byly na místě popravy dřevěné křížky.

Noc na 8. května proběhla relativně v klidu. Stále přšelo, hlídali jsme okraje obce, občas se vystřelovaly světlice aby se zjistilo, zda se nepřítel neblíží k obci. Odpoledne se nečekaně objevily 3 tanky od Mělníka s americkou vlajkou a Američané se ptali na směr na Klecany, kde bylo letiště. Tanky převážely zajatého vysokého německého důstojníka. Z více stran bylo oceňováno, že německá posádka ve škole zůstala v klidu a umožnila nám převzít zbraně jak v pakoměřické cihelně, tak nákladní vozy v obci. Velitelem školy během povstání byl četař - aspirant pan učitel Pflégr, velký vlastenec. Vzpomínám, že v těžkých dobách naší republiky před rokem 1939, kdy každý ze sousedů si chtěl něco z našeho území utrhnout (Poláci chtěli Těšínsko, Maďaři zabrali Podkarpatskou Rus, Slováci se osamostatnili, Němci chtěli Sudety) z nás pan učitel Pflégr chtěl mít vojáky. Každou hodinu tělocviku jsme měli pořadovou přípravu. Hodnosti Čsl. armády nezapomenu do smrti. Bohužel nám bylo tehdy 9-10 let. Nezapomenu na jeho rozhořčení

15. března 1939, když nás obsadili Němci a byli několik dnů ve škole. V Německu byl v tu dobu již přidělový systém na lístky, takže němečtí vojáci kupovali všechno a posílali to domů. Oficiální kurs byl tehdy 7 Kč za 1 marku. Po obsazení byl změněn na 10 Kč za marku.

V místech dnešní samoobsluhy měli Vaňáskovi z Bořanovic dřevěný krám - cukrárnu. V této době ji museli 3x denně navážet, protože němečtí vojáci tvořili neustále houf zákazníků před dveřmi. Jeden z Němců se stal rekordmanem, snědl 60 žloutkových věnečků. Jak jsme chodili kolem školy, tak někteří kluci žebraли u německých vojáků: „Bitte, fenik“ a tyto drobné šli hned utratit do cukrárny. Mezi nimi chodil pan učitel Přelgr a rozčileně pohlavkoval žebrající kluky za poškozování české národní hrdosti.

V době květnového povstání byl pan učitel velitelem školy a měl největší podíl na tom, že posádka zůstala v klidu. Dokonce se říkalo, že posádka vlastní vysílačkou varovala Němce před „Festung Rotkirchen“, že je obec silně opevněna a vyzbrojena. Největší strach měli Němci z Klecanské posádky a mužů jednotek SS. V líbeznické škole bylo údajně 10 důstojníků pod vedením hauptmanna (kapitána) Reinharda. Samozřejmě i tam bylo jakési vnitřní pnutí, protože jeden kapitán neunesl konec Velkoněmecké říše a na hřbitově se zastřelil. Nakonec německá posádka v pořádku 10. května odešla. Byla to ukázka zodpovědnosti německých velitelů za osud svého mužstva až do konce války a byla tak ušetřena řada německých i českých životů.

Ne každý německý útvar měl štěstí na rozvážné a prozíravé velitele. Hůře dopadl německý minometný oddíl, který byl na konci války rozložen ve Václavících u Cvikova. Když se začala blížit Rudá armáda, jedné noci zmizel celý důstojnický sbor a mužstvo zůstalo na pozicích samo. Po poradě nasedli do svých nákladních aut i s minomety a jeli se vzdát „zum Amerikanem“. Po území Sudetenlandu to šlo dobře až do Liběchova (cca 30 km od Prahy), kde se tehdy nacházely hranice protektorátu Böhmen und Mähren. S prvními Čechy se setkali až na Mělníku. Tam jim jakýsi český major kamarádsky vysvětlil, že pokud se chtějí vzdát, musejí sednout s aut a složit minomety a zbraně a na Mělník jít pěšky do zajetí, protože všechny obce směr Praha povstaly a nepustí ozbrojené německé jednotky. Tak si obce na silnici Praha - Mělník předávaly tento oddíl až došel do Líbeznice. V naší obci v tu dobu panovalo velké rozhořčení nad bestialně zavražděnými obyvateli Sedlce, kteří byly vyrovnáni u zdi kostela sv. Martina. Nevím, jak to začalo, podle první verze, když došli první Němci, naši ozbrojenci je vyzvali, aby od kapličky šli s rukama vzhůru nad hlavami. Ti byli pravděpodobně unaveni a neměli se k tomu, tak muž

z doprovodu (z Kojetic) praštil jednoho Němce pažbou pušky, aby ten řádně ruce zvedl. Ten však sáhl do holinky, vytáhl revolver a jím mu prostřelil nohu. Následovala střelba. Němci se rozutekli po celé obci. V panice, která vznikla, nikdo nevěděl pořádně, co se děje. V tu dobu jsem hovořil se svým známým ruským zajatcem - studentem na rohu domu služeb u nynějšího obchodu s elektronikou. Když kulky začaly svištět všemi směry, ukryli jsme se za budovou směrem do dvora. Po uklidnění střelby jsem se pokoušel mluvit s Němci, kteří leželi na silnici v zatáčce u obecního úřadu. Tím, že si lehli na silnici a nikam neutíkali si zachránili život. Jinak to bylo zlé. Každý se musel ve vteřině rozhodnout co udělá, Němce jsme nechtěli nechat uprchnout. Tak jich bylo postřeleno několik desítek. Podle druhé verze střelba začala tím, že v momentě příchodu Němců ke kapličky byli hodně neuspořádaní a jeden ruský zajatec vystřelil do vzduchu dávku z kulometu, načež Němci začali utíkat. Nutno také říci, že nejvíce aktivní byli ti, které jsem nikdy v noci ve strážní službě při obraně naší obce neviděl, to už tak ovšem bývá.

9. května projela obcí dlouhá kolona německých aut označených červeným křížem, ale na blatnících seděli připravení samopalníci. Když dojeli ke Zdibům a zjistili, že po tereziánské silnici projeli do Prahy ruské tanky, nechali stát kolonu obrovských štábních vozů v Kaštanech a rozprchli se po okolí.

10. května projížděla Líbeznice první ruská dělostřelecká kolona. Házeli jsme jim rozkvetlé kytice šeríku. Kolona zastavila, důstojníci sestoupili a líbali nás na obě tváře.

Byli jsme konečně svobodní!

Do 12. května jsme ještě ve dne i noci drželi omezeně hlídky. Během dne se pročesávalo okolí obce a vždy byli nějakí zajatci přivedeni.

Tak pro nás skončila 2. světová válka.

Můj otec, který se zapojil během okupace do ilegální protifašistické skupiny v Avii, byl zatčen a převezen na Pankrác, odtud do koncentračního tábora v Osvětimi s poznámkou „návrat nežádoucí“. Zde po třech měsících zahynul. Neuposlechl jsem „doporučení“ chlapů z cihelny a „nezlikvidoval“ ani jednoho Němce. Zůstal jsem „srabem“, přesto se domnívám, že nemáme důvod k omluvě Němcům. Naše historické zkušenosti mluví více jak přesvědčivě.

Josef Kostecký

Poznámka: Líbeznice bylo jedno z mála míst při obraně Prahy, které nebylo prolomeno, díky statečnosti jejích obránců.

JOSEF 31.XII.1896 ~ 28.IX.1944 * LIBEŠICE * FRIED BOHDAN 24.IV.1879 ~ 18.X.1942 * LIBEZNICE * HERMANNOVA KAMILA 6.II.1891 ~ 17.V.1942 * KLEINOVÁ ARNOŠTKA 18.VIII.1875 ~ 15.X.1942 * KÖNIG JOSEF 23.VII.1913 ~ 6.IX.1943 ROBERT 6.XII.1914 ~ 1.X.1944 * KRAUSLADISLAV 30.VIII.1904 ZDENKA 14.III.1910 ~ 27.IV.1942 * LÖWIDT OSKAR 16.VI.1894 ELIŠKA 25.VI.1900 ~ 15.V.1944 ARNOŠTKA 22.II.1928 ~ 25.II.1943 * MUNK JINDŘICH 26.VI.1919 ANNA 22.IV.1923 ~ 26.X.1942 * POLLAK EMIL 1.VII.1908 ~ 22.X.1942 GUSTAV 11.VII.1908 ~ 25.VIII.1942 ZDENĚK 25.XII.1911 ~ 8.X.1942 BOHUMIL 8.VI.1920 ~ 22.X.1942 * BERTA 14.VII.1875 ~ 22.X.1942 * REICHEROVÁ MARIE 23.II.1888 ~ 17.V.1942 * REITLER ANTONÍN 6.VI.1891 ALŽBĚTA 13.X.1899 JIŘÍ 13.VIII.1926 ~ 6.IX.1943 * ROUBÍČEK RUDOLF 1.II.1885 REGINA 4.II.1889 EMIL 25.XII.1912 ARNOŠT 14.VIII.1915 ~ 1.II.1943 * LIBICE * PICKOVÁ KAROLÍNA 29.II.1859 ~ 20.II.1943 * LIBICE NAD CIDLINOU * FREUND KAREL 12.II.

Jména obětí holocaustu v Pinkasově synagoze v Praze

Poděkování: redakce Líbeznického zpravodaje děkuje za příspěvky na vytištění této mimořádné přílohy těmto sponzorům: Drogerie Zlatá trumpeta, Alumex a Stavobazar Julie Hrdinová. VKSV